

og derimod tage alle mulige mellemliggende Forbehold med, saa tror jeg, at jeg vilde trætte det høie Things Opmærksomhed altsor meget.

Det andet Punkt, som der, saavidt jeg husker, blev henvist til, var det Forbehold, som jeg havde antydnet vilde være Følgen af den Sætning, at Bevillinger, som i 5. Aar havde staaet paa Finantsloven, men et enkelt Aar havde været udeladte, skulde betragtes som nye Bevillinger. Jeg tror ikke, at jeg her staaar paa et Standpunkt, som kan kaldes et „Tro- og Love- Standpunkt“. Jeg siger, at netop naar vi i 5. Aar have havt en Bevilling, og der saa kommer en Begivenhed, som bevirker, at vi et enkelt Aar faae Bevillingen ud af Finantsloven, saa skulle vi ikke ubetinget mødes med den Paastand: Ja, men det er jo en Bevilling, som vi aldrig have set før; der har aldrig været en saadan Bevilling paa Finantsloven. Det er efter min Opfattelse kun en Gjenbevilling; saaledes synes jeg, at den naturligen maa opfattes, og hvis vi ikke selv fastholde dette naturlige Standpunkt, saa komme vi netop til Procuratorstandpunktet, thi saa maa vi sige: Vi kunne ikke saadan paa Tro og Love opgive denne Bevilling, thi det er en Selvfølge, at hvis der nu blev Brug for den igjen, optages den naturligvis igen, og saa maa vi gjøre vort Forbehold, saa maa vi tage vore Forskrivninger imod, at dette Skridt ikke skal komme os til Skade, saa maa vi, naar, som det blev fremhævet, Enhver skal have sin Ret forbeholdt, gjøre alle mulige Exceptioner, at ingen Andrømmelse, der maatte gjøres af os, skal komme os til Skade. Det er det Standpunkt, jeg for mit Bekommende har ment, at vi ikke skulde komme ind paa. Jeg er kjender fuldstændig, at saa skal man fra den anden Side kunne gjøre Krav paa det Samme. Men jeg vil spørge: Naar har Landsthinget nogensinde fornegtet det Standpunkt? Vi behøve blot at henvise til Embeds- og Bestillingsmændenes Tillæg, de ere gaaede ud, medens Skolelærerne fremdeles have deres Tillæg, de Menige og Korporalerne ligesaa. Vi ere aldrig gaaet ind paa den Betragtning, at man saaledes skulde sige: Ja, naar en vis Forudsætning var bortfalden, skulle de Andre miste, hvad de have faaet. Vi have handlet saa loyalt i denne Henseende, tror jeg, som vi kunne. Altsaa, hvad Ensidighed der maatte være i mit Foredrag — og det kan jo være, at man kan paavikses af sit Partistandpunkt, det tør jeg ikke sige mig fri for, ligesaa lidt som jeg antager, at nogen Anden kan gjøre det —, tør jeg dog vel sige, at det har været min Opgave efter bedste Overbevisning at fremstille Situationen, som den virkelig er. Men jeg skal forlade dette mere personlige Punkt og gaa over til den politiske Situation, som jo har en ulige større Inter-

esse. Det var jo et noget mærkeligt Sammentræf, at, da vi igaar fik den politiske Pjece, som blev omtalt, de politiske Breve med det bekjendte Forfatternavn, fremkom det ærede Medlems Udtalelser. Det er et Exempel paa, at disse to høitærede Mænd, enhver paa sin Maade, indgribe i en betydningsfuld politisk Situation, saaledes som det jo allerede tidligere er slet. Forfatteren ligger udenfor min Horisont i dette Dieblit, men til det ærede Medlem skal jeg sige, at, hvor dybt jeg end isørigt høier mig for hans overlegne Begavelse, uoverordentlige Videns i saa mange Retninger, har jeg dog ikke en ubetinget Fidus til det ærede Medlems Gøne til som politisk Leder at magte en politisk Situation i et betydningsfuldt Dieblit (Hør! Hør!), og jeg vil tilstaa, at det ærede Medlems Optræden ved denne Leilighed ikke har været egnet til at frembringe den Tillid hos mig, som ikke i Forveien var rodfæstet. (Stærke „Hør!“) Det ærede Medlem sigtede, som jeg antager, ved sit Stikord til Partistandpunktet. I det Forhold mellem det ærede Medlem som det Overlegne og mig som det mere Tilbageværende, kan jeg ikke røpistere med den Frihed, som jeg under andre Omstændigheder gjør, men jeg vil dog sige, at, hvis der fra det ærede Medlems Standpunkt maatte blive Tale om en Partideling, maatte vi først og fremmest optille en saadan, i hvilken alle Andre stod paa den ene Side og det ærede Medlem paa den anden og naturligvis sluttede sig til det sidste Parti. Det forekommer mig, at der i det ærede Medlems Udtalelser var en rig Sum af kritiske Pile, som sendtes ud til alle Sider, der var Ingen, der gik fri for Feil; Regeringen havde Feil og Landsthinget havde ogsaa Feil. Men det ærede Medlem da? Det ærede Medlem har jo indtaget en fremragende Position i dette Thing i den Navækte, Striden er bleven ført, og det forekommer mig dog, at det vilde have været naturligt, om det ærede Medlem havde anvendt sin overlegne Dydighed i Dieblitte, hvor den endnu kunde have Betydning, istedetfor at øve en saadan mere bagklog Kritik. Jeg skal nævne et Punkt, som blev lærlig fremhævet; det var Spørgsmaalet om den midlertidige Finantslov for hele Finantsaaret. Det blev betegnet som en Feil fra Regeringens Side, at den var saaledes forelagt, og at det skulde have en uheldig Indflydelse. Jeg husker tydelig, at, da dette Lovforslag var til Forhandling her i dette Thing, saa kritiserede det ærede Medlem for 4de Kreds (Fallefen) det, og det ærede Medlem for 1ste Kreds deltog i Debatten, men der var ikke den fjerneste Antydning af den Betænkelighed, som dette Skridt skulde fremkalde. Det Æneste, det ærede Medlem fremførte var, at han havde Berettigelsen af midlertidige Finantsloves Udstedelse, men han kom ikke med nogen Antydning af, at der kunde være Spørgsmaal om at tage under Overveelse, om det ikke var ønskeligt at se lidt nærmere paa denne